

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

«Ἀναπλάσεως» καὶ «Ὁρθοδοξίας»
ὁδὸς Φιλισσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σχολοὴν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φιλικαὶ παρατηρήσεις πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Διὰ τὰς ἑτεροδόξους προπαγάνδας, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Τὸ θεῖον κήρυγμα, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολὴν περικοπῆς τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, ὑπὸ Μ. Γ. — Ὁ ἀδουρφεύρητος ἄρχων. — Ῥήτωρ καὶ παπουτσῆς. — Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸ κακόν. — Ποίους χαρακτηρίζουν αἱ κατηγορίαι καὶ οἱ ἔπαινοι. — Ὅχι οἱ τέτοι τιμοὺν τοὺς ἔνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους. — Διὰ τοὺς ἄρχοντας. — Αἱ διαρεαὶ τῶν πλουσίων. — Καὶ ἄλλο μᾶθημα ἐκ μέρους τοῦ Ἀλεξάνδρου. — Δύο μαθήματα καὶ ἀπὸ Ἀντίοχου τὸν Γ'. — Οἱ καλῆτεροι γάμβροι. — Τὸ καλὸν κτήμα. — Ἀνεξικκία Φακίωρος. — Διὰ τὰς καλλιπύστρας.

ΦΙΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ

ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ»

Βιβλιότατη εὐλάβεια ἐπιδειχθεῖσα πάντοτε ὑπὸ τῆς «Ἀναπλάσεως» πρὸς τὸ κῆρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πρὸς τοὺς κατὰ καιροὺς ἰθύνοντας αὐτὸ μᾶς παρέχει, νομίζομεν, τὸ δικαίωμα νὰ ἐπώμεν μὲ πλήρη παρησίαν τὸ πρόβλημα ἡμῶν περὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 45 καὶ ἀπὸ 15 λήγοντος μηνὸς κυρίου άρθρου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Δὲν πρόκειται ἄλλως τε περὶ δικαιώματος μόνον. Πρόκειται κυρίως περὶ καθήκοντος ἱεροῦ, τοῦ ὁποῦο ἡ ἐνάσκησις εἶνε ἀπαραίτητος ὀφειλὴ φιλικῆς ἀληθοῦς, εὐκρινούς, καθαρῆς πάντοτε καὶ ἀγνῆς. Καὶ τὸ καθήκον, τοῦτο εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἐπιτακτικόν, καθόσον ἐν ἀκόμῃ ἄρθρον παρόμοιον ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ πατριαρχικοῦ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ὄργανον δύναται νὰ χαρακτηρῆσθαι τὰ μέγιστα τοὺς ἐπιζητούοντας νὰ ἐνσπείρωσι σκάνδαλα μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ

τῶν ἰθύνοντων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑποχρῆσται δὲ μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν ἰθύνοντων τὰ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα θὰ ἦτο τὸ πλέον θλιβερόν γεγονός· τόσῳ μᾶλλον, καθόσον οὐδέμια πρὸς τοῦτο ἐδόθη ἐξ Ἀθηνῶν ἀγορευθῆ, ἐὰν δὲ πάντοτε, ἀλλὰ τῶρα ἐτι περισσώτερον κρατεῖ ἐδῶ ὁ θερμότητος πάθος τῆς καλλιέργειας ἀδελφικωτάτων σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καὶ πάντες εὐχόμεθα διακαῶς ὅπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον περιβληθῆ ἔμπρακτον ἰσχυρὸν ἰσαξίαν πρὸς τὰ ἱερὰ δίκαια αὐτοῦ.

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» εἰς τὸ βιβλίον φύλλον αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον, «Ἡ Ἐκλογὴ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν», πλέκει μὲν τὸ ἐγκώμιον τοῦ νέου Μητροπολίτου Σεβασμιωτάτου κ. Θεοκλήτου καὶ ἐκφράζει περὶ αὐτοῦ τὰς χρηστοτάτας τῶν ἐλπίδων, ἀλλὰ καὶ προβαίνει εἰς δύο παρατηρήσεις, τὰς ἐξῆς: Πρῶτον χαρακτηρίζει ὡς παράδοξον καὶ σχεδὸν ἀπίστευτον τὸν ἐφαρμοσθέντα τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ τρόπον, τὴν φανεράν δηλαδὴ ψηφοφορίαν καὶ τὴν μετὰ ταύτην ἄμεσον σύνταξιν πρακτικοῦ· διερωτᾷ δὲ μὴ τυχὸν αἱ ἀναγράφασαι τὴν εἰδησιν ταύτην ἐφημερίδες δὲν ἦνε καλῶς πληροφορημέναι, καὶ θεωρεῖ ὅτι τοιοῦτος τρόπος ἐκλογῆς ἀντίκειται πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Καὶ δεύτερον ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἂν ἀληθεύῃ ἕτερά τῶν ἐφημερίδων εἰδησις, καὶ ἦν ὁ νέος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ἐν στιγμῇ ἱερᾶς συγκινήσεως, προσφωνῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν «ἀρχηγὸν πάντων τῶν ἐλληνοσλαβούτων ὀρθοδόξων». Ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ δὲ ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἐλέγθῃ τὸ τοιοῦτο, τὸ Πατριαρχικὸν ὄργανον ὑπενηθίζει τίνα τὰ δρια τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καὶ διατυπώνει μετὰ παραρησίας, ὡς λέγει, τὴν ἐκπληξίν αὐτοῦ.

Ἡ φίλη σύνταξις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλη-

θείας» ὡς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν διαβεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ μὲν ἰδική της ἐκπληξίς οὐδένα εὐτυχῶς ἔχει λόγον καὶ οὐδεμίαν ἀφορμὴν, βαθυτάτη δὲ ὡς ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου της προκληθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ πληρῆς καὶ θλίψις.

Τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων οὐδεμία ἀνάγκη ἦτο δπως γνωσθῆ, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐξελέγη διὰ φανεράς ψήφους τῶν ἁγίων Συνοδικῶν. Καὶ ὁ Μισαήλ ἐν ἔτει 1862, καὶ ὁ Θεόφιλος κατ' Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καὶ ὁ ἀπὸ Μισσηνίας Προκόπιος κατὰ τὸ 1874, καὶ ὁ Γερμανὸς κατὰ τὸ 1889, διὰ φανεράς ψηφοφορίας ἀπαρτάλακτου πρὸς τὴν κατὰ τὴν 4 Νοεμβρίου 1902, μετετέθησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν, τοῦτο δὲ εἶνε πλέον ἢ πασίγνωστον ἔχει μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ. Τὸ νὰ ἐκφράζῃ λοιπὸν τὴν τωρινὴν ἐκπληξίν της ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀληθεία», ἐπὶ τῇ ὅτι δὴθεν ἡ φανερά ψηφοφορία, δι' ἧς ἀνεδείχθη ὁ νῦν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ὄλιγος ἀπροσδόκητος, καὶ τι παράτολμον καὶ πρωτάκουστον, καὶ τὸ νὰ ζητῆ πληροφορίας περὶ τοῦ ἀν πράγματι διεπραχθῆ τὸ τοιοῦτο, ἐπόμενον ἦτο νὰ γεννηθῆ ἐν Ἀθήναις εὐλογητάτην κατὰ πληρῆς, ἡνωμένην μετ' ἀπορίας ἀνεκφράστου.

Οὐδεὶς ἄλλως τε ἱερὸς Κανὼν, καθόσον γνωρίζομεν, ἐμποδίζει εἰς τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις τὴν φανεράν ψηφοφορίαν, ὡς καὶ οὐδεὶς ἐπιβάλλει τὴν μυστικὴν. Ἐκλογαὶ ἐπισκοπικαὶ ἐγένοντο ἄλλοτε καὶ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν τῶν ἐκλογέων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἰς ἐπισκόπους δ' ἄνδρας μᾶλλον προσήκων τρόπος ἐκλογῆς εἶνε ὁ μετὰ παρησίας, ὁ διὰ ψήφου φανεράς. Ἐάν οὕτω ἐνδεχόμενον νὰ φηρίσῃσι παρὰ συνειδήσιν ἀσθενέστεροί τινες τὸν χαρακτήρα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μυστικῇ ψηφοφορίᾳ πολλάκις ψηφίζονται οἱ χεῖρονες, διότι τὸ κρῖμα γινόμενον ἀπαλλάττει κατὰ μέγα μέρος τοῦ δημοσίου ἐλέγχου τὸν ἀγόμενον εἰς τὴν ψήφον του ὑπὸ ἰδιοτελείας ἡ ἐμπαθείας. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν πρόκειται τώρα. Πρόκειται περὶ τοῦ ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν διὰ μεταθέσεως ἐκλογὴν τοῦ νῦν Μητροπολίτου Ἀθηνῶν οὐδεὶς νέος τρόπος ἐκλογῆς ἐκαινοτομήθη, ἀλλ' ἐκράτησεν ὁ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν προκατόχων του κρατήσας πᾶσα ἐπομένως διὰ ταύτην ἐκπληξίς εἶνε αὐτὴ αὐτὴ τὸ ἐκπληκτικώτατον τῶν πραγμάτων.

Ἄλλοτον θὰ ἦτο τὸ ζήτημα, ἐάν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος ἐφρόνουν νῦν, ὅτι τὸ ἐφαρμοζόμενον σταθερῶς ὑπὸ της Ἱεράς Συνόδου της Ἑλλάδος ἐκλογικὸν τοῦτο σύστημα δὲν εἶνε τὸ προσήκον, καὶ ὅτι ἀπάδει πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, οὓς ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι καὶ πᾶσαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ δημοσιογραφικὴ ὑπόμνησις καὶ ὑπόδειξις δὲν ἦτο ἡ καταλληλοτέρα ὁδὸς καὶ τὸ ἐνδεδειγμένον μέσον. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προσήκουσα ἦτο μόνον ἀδελφικὴ ἐπιστολὴ της Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας συντεταγμένη μετὰ της ἀγαπῆς καὶ ἀμέμπτου ἐκείνης φρασεολογίας, της ὁποίας τὸ μυστικὸν μάλιστα πάντων κατέχουσιν οἱ ἐν Φαναρίῳ. Δυστυχῶς ἡ πρώτη παρατήρησις της «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν τῷ μνημονευθέντι ἄρθρῳ της προεκήθη ἐκ τοῦ ὅτι ἐθεωρήθη ὡς πρωτάκουστον ἔτι ἐκείνοτε ἐν Ἀθήναις ἐγένετο, καὶ ἐνομήθη ὡς καινοτομία ὅ,τι ὑφίσταται ὡς τάξις, καὶ ἐκρίθη χρῆζον δημοσιογραφικῆς ἐπιτιμῆσεως ὅ,τι οὐδέποτε οἱ κατὰ καιροὺς ἰθύναντες τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὑπέδειξαν πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν ὡς ἀτόπως γινόμενον καὶ ὡς ἀξίον νὰ ἐφελευσθῆ τὴν προσοχὴν της πρὸς μεταρρυθμίσιν καὶ διόρθωσιν.

Ἰση, ἀν μὴ ὑπερέτα εἶνε καὶ ἡ ἐκπληξίς ἡ προκληθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐκ της δευτέρας παρατηρήσεως της «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Δὲν γνωρίζομεν, ἀν Ἀθηναϊκῆ τις ἐφημερίς ἔδειξεν εἰς τὸ σκόμα τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὅτι θεωρεῖ αὐτὸν «ἀρχηγὸν πάντων τῶν ἐλληνιστῶν λαλούντων ὁρθόδοξων». Ἀλλὰ καὶ ἀν ἀληθῶς ἐγράφη που, τὸ πρᾶγμα εἶνε πόσον αὐτοφώρως γέλοον, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη πλίστις εἰς αὐτὸ νὰ ἦνι ἀπηγορευμένη. Χθὲς ἐφημερίς τις ἐγραφε, ὅτι πρόκειται νὰ πληρωθῆ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀρτης, ἐνῶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος της ἔχει κάλλιστα θεῖα χάριτι, καὶ οὐδέποτε διανοήθη νὰ μεταπέσῃ εἰς πρῶην. Πρὸ ἡμερῶν πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἀνέγραψαν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς ἐξ ἱερῶν ἐπισκοπικῶν ἐπιτροπῶν τὸ νὰ χειροτονώσιν (!!) ἱερεῖς, ἀγνοοῦσαι, ὅτι οἱ ἱερεῖς δὲν δύναται νὰ προβαίνωσιν εἰς χειροτονίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κατακοσμῶν ἤδη τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' πολλάκις περιῆλθεν εἰς περιστάσεις, καθ' ὅς ἐκρινε μετὰ λύπης τὴν ἐπιπολαιότητα, μεθ' ἧς δημοσιογράφοι τινές, ἀντιγράφοντες ἀλλήλους, προβαίνουσιν ἀβασανίστως εἰς δημοσιεύσεις ὅχι μόνον ἀκρίτους, ἀλλὰ καὶ ὄλιγος φαντασιώδεις καὶ πλαστές. Ἐπομένως, ἐάν Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες παρέστησαν τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ὡς ἀξιώσαντα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀρχηγίαν πάντων τῶν ἐλληνιστῶν λαλούντων ὁρθόδοξων, τὸ μύθολόγημα τοῦτο ἤξιζε μόνον τὸν γέλωτα τῶν φίλων συντακτῶν της «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Διότι ἀνοησία τοιαύτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λεχθῆ ἀπὸ κανένα ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἱεραρχῶν, ὁ δὲ νῦν Μητροπολίτης ἦτο ὁ ἥκιστα πάντων ἱκανὸς διὰ νὰ ἐκτομίσῃ τιαῦτα φληναφήματα, ὅ,τι οἰστῆποτε συγκινή-

σεως καὶ ἀν κατέχετο ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του. Ἢ ἐν Ἑλλάδι ἱεραρχία δὲν εἰσὶν αὐτὴν πρὸς τὴν ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οὐδὲ κατέχεται ὑπὸ ἐγωιστικῶν, ἀλαζονικῶν καὶ ὑπερφιάλων βλέψεων. Ἢ ἰσχύς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶνε ἐν Ἀθήναις προσφιλέα, ὅσον καὶ ἐν Φαναρίῳ. Μητροπολίτης δὲ της νηφαλιότητος, της χρηστότητος, της φιλογενείας τοῦ Θεοκλήτου καὶ της εὐλαβεστάτης προσηλωσεως αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, ἐν οὐδεμιᾷ ψυχικῇ καὶ ἀσθένει ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιη τοιοῦτό τι, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ τὸ διανοηθῆ.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν δὲν βράζει προσωπικῆς τις φιλοδοξία, δυναμένη νὰ παρεκτρέψῃ αὐτὸν τῶν ἱερῶν καθηκόντων του καὶ τῶν κανονικῶν βλέψεων του. Ἐμμένων ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ του ἔχει ἀρκούντως μεγάλην ἀποστολὴν νὰ ἐπιτελέσῃ, δυναμένη νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν συνείδησιν του καὶ νὰ πορίσῃ εἰς αὐτὸν ἀφθονον τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀμαρτωλῆς δὲ φιλαρχίας καὶ δοξομανίας πόθοι τῷ εἶνε ὄλιγος διόλου ξένοι καὶ ἀγνωστοί. Ἐν τῷ προσώπῳ της Α. Σεβασμιότητος ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔχει ἕνα τῶν γνησιωτάτων φίλων, τῶν ποθοῦντων νὰ ἐκλάμψῃ ἐν ὄλιγῳ τῷ γοήτρῳ του τὸ κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς τοῦ Κέντρου της Ὁρθοδοξίας, πρὸς τὸ ὅποιον ὀφείλουσιν εὐλαβῶς καὶ μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης ἀνυποκρίτου νὰ προσφέρωνται πᾶσαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι· λυπούμεθα δ' ἐγκαρδίως διὰ τὸ ὅτι ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀληθεία» ἐταράχθη ἀπὸ φληναφήματα δημοσιογραφικά, προδήλως φαντασιώδη, καὶ ἀνάξια πάσης προσοχῆς. Τῆ ἤρκει ἄλλως τε διὰ τὴν ἡσυχίαν της νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ἐν τῇ τελευταίᾳ στήλῃ τοῦ αὐτοῦ φύλλου της δημοσιευθὲν τηλεγράφημα της Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' πρὸς τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ἔχον ἐπιλέξει ὡς ἐξῆς: «**Συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος ΚΑΝΟΝΙΚῆ Αὐτῆς ἐκλογῇ μετὰ της περὶ ἡμᾶς ἁγίας καὶ ἱερῆς Συνόδου, εὐχόμενοι ὑπὲρ εὐσταθείας της ἁγίας αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ κανονικῆς εὐδοκίας εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον.**»

Ταῦτα ἐκρίνομεν καθήκον ἡμῶν νὰ γράψωμεν διὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐδῶ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅτι ἡμεῖς διαφλέγει ὑπὲρ της Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐκ τοῦ πόθου ὅπως μὴ δημιουργῶνται ἐκ τοῦ μηδενὸς ψυχρότητες, ἐκ τῶν ὁποίων, εὐχαριστημένοι δύναται νὰ μείνωσι μόνον οἱ ποθοῦντες νὰ ὑπονομεύωσι πανταχοῦ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐν Ἀθήναις οὐδὲν ὑπάρχει τὸ δυσμενὲς ἡ ἀδιάφορον πρὸς τὰς τύχας τοῦ Φαναρίου. Ἐάν ποτε συμβῆ παρεξήγη-

σίς τις, πᾶσα ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου θὰ τύχῃ πάντως εὐλαβοῦς ὑποδοχῆς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ θὰ συζητηθῶσι μεθ' ὄλης της εὐκρινείας καὶ της ἀγαθῆς προθυμίας.

Προσοχὴ δὲ, πρὸς Θεοῦ, προσοχὴ, ὥστε νὰ μὴ πλάττωνται ζητήματα καὶ νὰ μὴ συνάγονται πληροφορίαι ἐκ δημοσιογραφικῶν ὁρῶν, οἵτινες ὄλοι τὸ γνωρίζομεν πόσον εἶνε πολλάκις ἀβασανίστοι. Προσοχὴ δὲ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφέρωνται διὰ της δημοσιότητος παρατηρήσεις ὁμοίαι πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐρημένῳ ἄρθρῳ της «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Χαρακτηριστικὸν της φυλῆς μας κατὰ τὴν σύγγρονον ἐποχὴν δὲν εἶνε ἡ πολλὴ ὑπομονή, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ἀποφεύγοντες τὸ νὰ ἀδικήσωσιν, ἔχουσιν ἅμα τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ ἀδικῶνται. Καὶ ἡμεῖς, τῶν ὁποίων εἶνε δεδοκιμασμένη ἡ πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εὐλάβεια, παρακαλοῦμεν καὶ ἱκετεύομεν νὰ μὴ ἔχη ἐπακόλουθον ἡ διὰ της «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημιουργία παρομοίων ζητημάτων. Διότι ἐν ἀκόμῃ ἄρθρον, ὡς τὸ ἤδη δημοσιευθὲν, δύναται νὰ προκαλέσῃ εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν παρεξηγήσεις, τὰς ὁποίας ἐξίσου ὄλοι ἀποστέργομεν, ἀλλὰ καὶ ἐξίσου πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Μέλλοντες νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ τῶν στηλῶν της «Ἀναπλάσεως» τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐτεροδόξων προπαγανδῶν, ὀφείλομεν προκαταρκτικῶς νὰ κωμωμεν τὰς ἐξῆς δύο παρατηρήσεις.

Πρῶτον, ὅτι δὲν μᾶς φαίνεται ὀρθὸν νὰ νομίζηται ὁ ἐκ τῶν διαμαρτυρομένων προπαγανδῶν κίνδυνος μικρότερος τοῦ ἐκ τῶν ὁργάνων της Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ δόγμα, εἰς τὴν παράδοσιν, εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας, τὸ μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων χάσμα εἶνε πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν Παπιστῶν. Ἡ Διαμαρτύρησις, ὅπο μὲν τὴν ὁρθολογιστικὴν της τάσιν—καὶ εἰς ταύτην σήμερον ἀνήκουσιν οἱ πλείστοι τῶν ἐν Γερμανίᾳ θεολόγων—εἶνε ἐντελὸς ἀρνήσις τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος καὶ της χριστιανικῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ καὶ ὅπου ἀκόμῃ ἰσχύουσιν αἱ Λουθηρανικαὶ καὶ Καθολικαὶ παραδόσεις, ἡ ἀλλοίωσις τινῶν δογμάτων καὶ ἡ νόθευσις ἢ ἀρνήσις τῶν μυστηρίων, ὡς καὶ ἡ ἀπόρριψις της παραδόσεως καὶ τοῦ κύρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καθιστῶσι τὸν Προτεστантиσμὸν τὸν πλέον κινδυνώδη πολέμιον της Ὁρθοδοξίας.

Διὰ νὰ κρίνωμεν δὲ ποία ἀβυσσὸς μᾶς χωρίζει ἀπὸ της

γνήσιοι και ἀληθινοὶ Χριστιανοί· τοιοῦτοι θὰ ᾔηθε, ἂν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου κατοικῆ εἰς ἑσάς. Καὶ τοῦτο θὰ φανῆ, ἂν δεῖξετε διὰ τοῦ βίου σας καρποὺς πνευματικῶς καὶ ἔργα πνευματικὰ, ἐξαρκούντες μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σας καὶ ἀπέναντι ὅλων πᾶσαν ἀγαθωσύνην καὶ ἀφρόνησιν, καὶ πᾶσαν δικαιοσύνην, καὶ ἀνθήκοντες μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σας εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ. Ὡς τέκνα δὲ φωτὸς δέον νὰ ᾔηθε ἱεραστοῦ, διακριτικοὶ καὶ προσεκτικοί, θέλοντες καὶ κἀμόνοντες μόνον ὅ,τι εἶνε εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριόν μας, καὶ μὴ ἔχοντες καμμίαν σχέσιν, ὅπως διόλου δὲ ξένοι πρὸς τὰ ἀνομολή και καταστρεπτικὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὰ ὅποια εἶνε ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀμαρτία παντός εἶδους. Καὶ ὅχι μόνον ξένοι νὰ ᾔηθε πρὸς αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ἐλέγχετε, διὰ νὰ φωτίζετε ὅσους τὰ διαπράττουν, καὶ νὰ προφυλάττετε τοὺς ἀσθενεστεροὺς ἀπ' αὐτὰ.

Τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ σκότους, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ οἱ ἐργάται των δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τὰ κάμουν φανερά, τὰ διαπράττουν δὲ κρύφα, εἶνε τοιαῦτα, ὥστε εἶνε ἐντροπή καὶ νὰ τὰ λέγη τις μόνον. Ἐὰν ὅμως σεις, ὡς τέκνα φωτός, καὶ διὰ τὸν λόγον σας καὶ διὰ τῆς ἀρετῆς σας ἐλέγχετε φιλαδέλφως καὶ συνεισάγετε τοὺς ἐργάτας τῶν σκοτίων ἔργων καὶ φανερώσετε αὐτὰ, καὶ τοὺς διαφωτίσετε αὐτοὺς τοὺς ἰδίους περὶ τοῦ αἵματος των καὶ τῆς καταπτώσεώς των, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐννοήσουν τὸν ἄλωτόν των καὶ τὴν κατασχόνην των, καὶ θὰ θελήσουν νὰ διορθωθοῦν. Διότι ἡ φανέρωσις τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς τῶν ἀληθινῶν πιστῶν καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν λόγος ἔχει δύναμιν φωτιστικὴν, καὶ πολλοὶ, δοῦλοι πρὶν τῶν σκοτίων ἔργων, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ ἐκείνων, ἐρχονται καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ φῶς, καὶ γίνονται ὑπερόνθρωποι καὶ ἐργάται του.

Καθὼς ὁ μόνον εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας εἶνε νεκρὸς πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς, γεμάτος ἀπὸ σῆψιν καὶ δυσωδίαν, ἀναίσθητος πρὸς τὸ καλὸν καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν του τύχην καὶ κατάστασιν. Ὅταν ὅμως διὰ τοῦ ἐλέγχου καὶ τοῦ βίου τῶν γνησίων πιστῶν ἔλθῃ εἰς κάποιαν διέγερσιν καὶ συναίσθησιν, τότε θὰ ζητήσῃ μεταβολὴν τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος θέλει τὴν σωτηρίαν ὅλων, τοῦ δίδει φῶς καὶ τὸν φέρει πρὸς τὴν ζωὴν.

Προσέχετε καλὰ λοιπόν, ὥστε νὰ φέρεσθε εἰς τὸν βίον σας μὲ πᾶσαν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα, ὥστε καὶ σεις νὰ ᾔηθε εἰς τὸ φῶς, καὶ ἄλλους νὰ φέρετε πρὸς αὐτό· προσέχετε νὰ περιπατῆτε ὅχι ὡς ἀνόητοι καὶ ἀσοφοί, ἀλλ' ὡς φρόνιμοι καὶ σοφοί, κἀμόνοντες πάντοτε τὸ ὀρθόν, τὸ πρέπον, τὸ συνεντόν, ὥστε νὰ μένετε σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ ὅχι μόνον οἱ ἴδιοι νὰ μὴ πίπτετε, ἀλλὰ καὶ ἄλλους νὰ ἀνιστάτε. Τόσῳ μᾶλλον, καθὼς οἱ τωρινοὶ καιροὶ εἶνε γεμάτοι ἀπὸ κινδύνους, ἀπὸ δυσκολίας, ἀπὸ θλίψεως, ἀπὸ πειρασμοῦ, ἀπὸ ἐπιθυμίας, ἀπὸ ποικιλίας κακίας καὶ πονηρίας· καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀπροσεκτῆτε, ἀλλὰ νὰ οἰκονομήτε καὶ νὰ διευθύνετε καλῶς τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς καιροὺς, φροντίζοντες νὰ μανθάνετε

παντοῦ τί εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ συμμορφώνησθε εἰς τὸ καθέ τι πρὸς αὐτό.

Καὶ ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα προσέχετε νὰ μὴ κυριεύσθε ἀπὸ τὸν οἶνον· πίνετε ὅσον πρέπει διὰ τὴν ὑγίαν· μὴ μεθύετε ὅμως, διότι ἡ μέθη φέρει ἀσωτείαν καὶ ἀμετρίαν καὶ σπρώχνει εἰς κατασχέσεις σαρκικὰς καὶ ἄλλας ἀμαρτίας· μᾶλλον δὲ φροντίζετε, ὥστε ἡ ψυχὴ σας νὰ ᾔηθε πλήρης ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου. Ἐὰν ἡ μέθη φέρῃ κἀποιαν εὐθυμίαν καὶ διασκεδάσιν, ἀλλὰ τὰ ἐπακόλουθὰ τῆς εἶνε πικρά, δυσάρεστα, ἐλθούσια. Θέλετε δὲ ἀληθινὴν εὐθυμίαν, ἁγίαν, ἀμεταμέλητον, διαρκῶς σωτήριον; Ἄφετε τὰ ποτὰ τὰ μεθύσκοντα, τὰ τραγοῦδια τὰ ἄσπενα, τοὺς χοροὺς τοὺς ἀκαλόστους, οἱ ὅποιοι γεννοῦν τόσα κακά· καὶ πλήρεις Πνεύματος ἁγίου, ἔσαν συναντᾶσθε καὶ ᾔηθε ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐπιθιδεσθε εἰς ψαλμοὺς, καὶ ὕμνους, καὶ ᾠδὰς πνευματικὰς· ἀλλὰ καὶ μόνον σιε ἀκόμη ὅτε εἴηθε, καὶ ὅπουδήποτε ἂν εὐρίσκεισθε, ἔσαν ᾔηθε ἀληθινοὶ χριστιανοί, δύνασθε πάντοτε νὰ ἔχητε τὴν χριστιανικὴν φαιδρότητα, φάλλοντες μὲ τὴν καρδίαν σας, καὶ ἔσαν ἀκόμη σιωποῦν τὰ χεῖλη σας.

Ο ΑΔΟΥΡΓΟΡΗΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

Ἄγασικλης, ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ἠρωτήθη ποτὲ πῶς ἔμπορεῖ ἕνας ἄρχων νὰ ᾔηθε ἀσφαλῆς, χωρὶς νὰ τὸν περικυκλῶνουν δορυφόροι. Ἀπάντησε δέ, ὅτι τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἔσαν διοικῆ τοὺς ὀνηκούς του, ὅπως ὁ πατὴρ φροντίζει διὰ τὰ παιδιὰ του.

Τοῦτο βεβαίως ἀληθεύει κατὰ μέγα μέρος. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν αὐστόν. Ἀπαιτεῖται καὶ οἱ ὑπάκοοι νὰ θέλουν νὰ ᾔηθε υἱοὶ τοῦ ἀρχοντός των. Διότι παιδιὰ ἀπειθῆ καταστρέφουν ὅλην τὴν δι' αὐτὰ φροντίδα τοῦ πατρός των. Καὶ λαοὶ ἀμέμφωτοι καὶ ἀμαγαγούμενοι ἔμποροῦν νὰ ματαιώσουν ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις τοῦ ἀρχοντός των.

Ἄλλως τε ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἄγασικλέους θὰ ἐλέγετο τροποποιημένη, ἂν ὑπῆρχαν εἰς τὸν καιρὸν του οἱ ἀναρχικοὶ οἱ μὴ θέλοντες ἄρχοντα οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν οὔτε εἰς τὴν γῆν.

ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΠΑΝΟΥΤΗΣ

Ἐπαινοῦσέ ποτε κάποιος ἕνα βήτορα, ὁ ὁποῖος κατάρθωνε νὰ παραμεγαλῶνῃ τὰ μικρὰ πράγματα. Καὶ ὁ Ἄγασικλας τοῦ εἶπεν· ἐγὼ δὲν νομίζω σπουδαῖον τὸν παπουτσήν, ὁ ὁποῖος διὰ μικρὸ πῶδι κατασκευάζει μεγάλα ὑποδήματα.

Η. ΕΠΙΜΟΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΚΟΝ

Μερικοὶ θαυμάζουν καὶ ἐπαινοῦν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐπιμονὴν ἀγόριστον εἰς τὸ καθέ τι, ἔστω καὶ εἰς τὸ κακόν, καὶ δὲν ὑποχωροῦν εἰς αὐτό, ἀλλὰ ζητοῦν πειρασμῶς νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν των. Ἄλλ' ὁ Ἄγασικλας, πολὺ ὀρθῶς, εἶχε γνώμην ἐναντίαν. Ἐλεγε δηλαδὴ, ὅτι

πάρᾳ πολὺ κακῶς καὶ δισταραμμένως εἶνε ὅστις εἰς μοχθηρὰ καὶ αἰσχρὰ πράγματα δεῖχνει τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν καρτερίαν του.

ΠΟΙΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΥΝ ΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΗΙΝΟΙ

Ὁ ἴδιος ὁ Ἄγασικλας ἔλεγεν, ὅτι, ἔσαν ἦκουε νὰ κατηγοροῦν ἢ νὰ ἐπαινοῦν κανένα, δὲν ἐσχημάτιζε κρίσιν μόνον διὰ τοὺς κατηγοροῦν καὶ ἐπαινοῦμένους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λέγοντας ὑπὲρ αὐτῶν ἢ κατ' αὐτῶν. Διότι, προσέθετεν, ὁ ἄνθρωπος δεῖχνει τὴν ποιότητά του καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποτον κἀμνη τὰς κατηγορίας καὶ τοὺς ἐπαινοὺς του.

ΟΧΙ ΟΙ ΤΟΠΟΙ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΑΛΛ' ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Πόσοι κἀννοῦνται πολλάκις διὰ μίαν καλὴν καὶ τιμητικὴν θέσιν! Ποῖος νὰ πρωτοπορευθῆ, ποῖος νὰ πρωτοεἰσέλθῃ, ποῖος νὰ πρωτοσταθῆ, ποῖος νὰ καθίη δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, πλησίον εἰς τὸν τάδε ἢ εἰς τὴν δεῖνα! Καὶ μαλώματα γίνονται δι' αὐτὸ, καὶ βρισιαί, κἀποτε δὲ καὶ μονομαχίαι. Αὐτὸ ἔκαμαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἐκαυτηρίαζε, κεραυνῶνων τοὺς κατεχομένους ἀπὸ τοιαύτας ματαιότητος καὶ ψευδοπειθεῖσεις.

Ἀλλὰ τὸ μάθημα διὰ τοὺς νεουλοκεφάλους τοῦτους, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς, ἔδωκε καὶ ὁ Ἄγασικλας, παιδι ἀκόμη. Τὸ ἔλεγε, πῶς θὰ ἐμελλε νὰ ᾔηθε μίαν ἡμέραν βασιλεὺς, καὶ ὅμως δὲν τοῦ ἔκακορᾶν, ἔσαν τὸν ἔβαλαν κάπου εἰς ἀσημαντόν θέσιν. Ἀλλὰ εἶπε· πολὺ καλὰ· ἐγὼ θὰ δεῖξω, ὅτι ὅχι οἱ τόποι δίδουν ἄξιαν εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες δίδουν ἄξιαν εἰς τοὺς τόπους.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

Ὅπου αἱ γραταὶ δίδουν σοφὴ διδάγματα καὶ εἰς ἐνδοξους καὶ διαπρεπεῖς βασιλεῖς.

Ὁ Πλοῦταρχος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι μίᾳ πτωχῇ γραταῖ ἐπέμπε νὰ δικασθῆ ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον κάποιαν ὑπόθεσιν τῆς, καὶ διὰ τοῦτο τὸν παρηνώχλει πολλάκις. Ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος, βερυνθίς, τῆς εἶπεν, ὅτι δὲν ἔχει καιρὸν. Ἄλλ' ἡ γραταὶ καὶ ἐξυπνή ἦτο, καὶ τόλμην εἶχε, καὶ συναίσθησιν τοῦ πρέποντος. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ στιγμήν, τοῦ φωνάζει καὶ τοῦ λέγει· τότε καὶ νὰ μὴ βασιλεύσῃ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τῆς γραταῖς ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Φίλιππον. Ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο εὐλόγος, ἐθαύμασε δὲ τὴν πτωχὴν ἐκείνην, ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ὁποίας ἐβγήκε τοιαύτη γνώμη, καὶ ἐδικάσεν εὐθὺς τὴν ὑπόθεσιν τῆς. Καὶ ἐπὶ πλέον, ἦκουσε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅστινες ἐζήτουν νὰ τοὺς ἀκουασθῆ καὶ ν' ἀποφασίσῃ διὰ τὰ σιτήματα των.

Ὅποτον ἐξαιρετόν μάθημα καὶ διὰ πολλοὺς ἄρχοντας τῆς σήμερον, πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ, οἱ ὅποιοι,

διὰ νὰ πάρουν μὲν τὸ ἄξιωμα, ἔμποροῦν νὰ χαλάσουν κόσμον καὶ νὰ τρέχουν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀφῶ δὲ γείνουν κάτοχοί του, εὐρίσκουν ὅτι δὲν ἔχουν καιρὸν διὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά του!

Δὲν ἐννοοῦμεν μὲ τοῦτο νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἀδικρίτιαν πολλῶν, οἱ ὅποιοι διὰ φύλλον πῆδημα ἐνοχλοῦν τὸν Νομάρχην, τὸν Εἰσαγγελεῖ, τὸν Ἀρχιερέα καὶ λοιποὺς, εἰς κάθε ὄραν καὶ στιγμήν, ἐπάνω εἰς τὸ φαγητόν ἢ καὶ τὰ μεσάνυκτα· ἀλλὰ θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐκτός τοῦ φαγητοῦ καὶ τῆς ἀναγκαίας ἀναπαύσεως, ὁ καιρὸς ἐνδὲ ἀρχόντες δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' εἰς τὰ καθήκοντά του.

ΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΤΩΝ ΠΑΟΥΣΙΩΝ

Δὲν φθάνει νὰ ἐλεῆ κανεὶς καὶ νὰ εὐεργετῆ. Πρέπει νὰ δίδῃ καὶ κατὰ τὴν δύναμίν του. Ὁ πτωχὸς ὀλίγα, ὁ πλουσίος πολλά· ὁ πολὺ πλούσιος περισσώτερα. Αὐτὸ μᾶς λέγει ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ θρησκεία μας. Ἀνάλογόν τι μᾶς εἶπε μὲ μίαν δωρεάν καὶ μὲ μίαν ἀπάντησίν του Ἀλέξανδρος ὁ μέγας.

Κάποιος, ὀνομαζόμενος Πέριλλος, τοῦ ἐζήτησε χρηματικόν τι ποσόν διὰ πρᾶξα τῶν καρσίων του. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ἔδωκε τάλαντα πεντήκοντα, ἦτοι 300,000 ἀρχαίων ἀττικῶν δραχμῶν.

Ὁ Πέριλλος ἠέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ μὲ φθάνουν δέκα μόνον, τοῦ εἶπε.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος· «Ναί, τοῦ ἀπάντησεν, ἔμπορεῖ νὰ φθάνῃ διὰ ἔστω τὸ νὰ λάβῃς τόσα· ἀλλὰ τὸ νὰ δωρήσῃ ἐγὼ δέκα τάλαντα δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὸν Ἀλέξανδρον ἐμέ.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΜΑΘΗΜΑ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Βγάλε προκέρξιν, ὅτι δίδεις· ὅχι βέβαια ἔβλον, ἀλλὰ χρήματα. Ἀνακρίβητα χεῖρα θὰ ἄνοιχθοῦν.

Ζήτησε ὅμως. Θὰ προβάλουν τότε ὅλαι αἱ δυσκολίαι, ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς ὀλίγον γνωστούς σου, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φίλους σου. Διότι ὀλίγοι εἶνε, οἱ ὅποιοι ἐννοοῦν ὅτι μία ἀπὸ τὰς πρώτας ὑποχρεώσεις τῶν φίλων εἶνε νὰ συντρέχωνται ἀναμεταξύ των καὶ νὰ ἀλληλοεκολλώνωνται εἰς τὰς ἀνάγκαις των.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μᾶς ἔδωκε καὶ εἰς τοῦτο μάθημα ἐξαιρετόν. Ὁ φιλόσοφος Ἀνάξαρχος ἦτο εἰς χρηματικὴν ἀνάγκην, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος διέταξε τὸν ταμίαν τοῦ νὰ δώσῃ εἰς αὐτόν ὅ,τι ᾔηθε ζήτησει.

Ὁ Ἀνάξαρχος ὅμως τὸ ἐπαράκαμεν. Ἐζήτησεν ἑκατὸν τάλαντα. Ὅτε πολλὰ δηλαδὴ, οὔτε ὀλίγα. Μόνον 600 χιλιάδας παλαιῶν ἀττικῶν δραχμῶν. Ὁ ταμίαι, ὡς ἦκουσε τὸ ποσόν, ἀνετινέχθη, σκεφθεὶς μάστιγα, ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐπαίρει κανένας πλούσιος, ὁ ὁποῖος νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ ἕνας φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος τὰ ἐζήτησεν ἀγόριστα. Τὸ ἀνήγγειλε λοιπὸν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἄλλ' ἐκεῖνος· Καλὰ κἀμνη, ἀπήτησεν, ὅπου ζήτησε

τόσα, ἀφοῦ γνωρίζει ὅτι ἔχει φίλον, ὁ ὅποιος καὶ τὴν δούλην ἔχει καὶ τὴν διαθέσειν νὰ κάμῃ τοιαῦτα δῶρα.

ΔΥΟ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑἸΟ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΤΟΝ Γ'

Ἀντίοχος ὁ Γ' ἔγραψεν εἰς τοὺς βασιλεῖς τοῦ Κράτους του, ὅτι, ἂν καμμίαν φορὰν τοὺς διατάξῃ νὰ κάμουν τι ἐναντίον τῶν νόμων, νὰ μὴ τὸν ὑπακούσουν· διότι ἐξάπαντος τοιαύτην διαταγὴν δὲν θὰ τὴν εἶδεν, ἂν ἤξευρε τοὺς νόμους.

Δὲν ἴτο δὲ μόνον τῶσον δίκαιος καὶ νομιμόφων ὁ Ἀντίοχος, ἀλλὰ καὶ πολὺ σώφρων καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ποτὲ εἶδεν εἰς τὴν Ἔφεσον μίαν ἰερεῖαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη ὑπερβολικὰ ὄρατα, εὐθὺς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην. Διότι ἐροῦντο μήπως τὸ κάλλος ἐκεῖνο τὸν παρασύρῃ εἰς μεγάλην τινὰ ἀνάφραξιν πάθους, καὶ κάμῃ τι ἀνόσιον καὶ ἀνέρον, ἐναντίον τῆς διαθέσεώς του.

ΟΙ ΚΑΛΗΤΕΡΟΙ ΓΑΜΒΡΟΙ

Πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῇ μία κόρη; Οἱ γονεῖς τῆς τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμοι νὰ δώσουν, διὰ νὰ τῇ εὗρουν ἄνδρα πλούσιον. Ποῖος δὲ ὁ χαρακτήρ του; Ποῖον τὸ ἦθος του; Ποῖος ὁ ἀνθρωπισμὸς του; Ἀδιαφοροῦσι. Δύναται νὰ ἦνε κακοῦθος, ἀσεβής, πλεονέκτης, ἀσυνείδητος. Τί πρὸς αὐτοῦ; Πλούτον ἔχει; Ὅλα τὰ καλὰ τὰ κατέχει.

Καὶ ὅμως ὁ Θεμιστοκλῆς ἐσκέπετο διαφορετικὰ. Μολοντοὶ ἠγάπα τὰ χρήματα, ἀλλ' ἠγάπα περισσότερον τὴν κόρην του. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἐζήτησαν συγχρόνως τὴν κόρην του εἰς γάμον ἕνας τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἄλλος μὴ ἔχων κἀνὸν προτέρημα ἐκτός ἀπὸ τὸν πλούτον του, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπροτίμησε διὰ γαμβρὸν τὸν τίμιον καὶ ὄχι τὸν πλούσιον. Εἶπε δὲ ὅτι ἐθεώρει προτιμότερον διὰ τὴν κόρην του ἄνδρα, ὁ ὅποιος νὰ ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων, παρὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἄνδρος.

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΚΤΗΜΑ

Σπῆτι ζητεῖς; Μὴ κυτάρης μόνον ἂν ἔχῃ εὐκολίας, ἂν ἦνε εὐήλιον καὶ εὐάερον. Φρόντισε νὰ μάθῃς καὶ τίνας ποιῶν εἶνε ἡ γειτονία του. Κακοὶ γείτονες ἀποτελοῦν ἀρκετὰ δυσάρεστον καὶ ἐνοχλητικὴν πληγὴν, πολὺ ἐνοχλητικωτέραν καὶ ἀπὸ κορέους, καὶ ἀπὸ φύλλου, καὶ ἀπὸ κουνούπια.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν ἐπαλοῦσεν ἕνα κτήμα του, διέταξε τὸν κήρυκα νὰ φωνάξῃ, ὅτι ἔχει καὶ γείτονα καλόν.

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ ΦΩΚΙΩΝΟΣ

Ἡ προστυχία καὶ ἡ μοῖρα τῶν συγγενῶν τοῦ Φωκίωτος κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν ἐξοχὸν αὐτὸν φιλόσοφον καὶ στρατηγόν, ὁ ὅποιος τοσάκις εἶχε δάσει τὴν νίκην εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ βήλα; ἐπέδειξε δὲ τὸν πλέον ἀμεμπτον

καὶ ἀκηλίδωτον δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον. Ὅτε δὲ τῷ εἰδίδετο τὸ ἐμπειρίον τὸ θανατηφόρον δηλητηρίον ποτήριον, τὸν ἠρώτησαν ἂν ἔχῃ νὰ εἶπῃ τίποτε πρὸς τὸν υἱόν του. Καὶ ὁ Φωκίω, στραφείς πρὸς τούτον, ἔγῳ, τῷ εἶπε, μίαν ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἐντολὴν καὶ μίαν παράκλησιν νὰ σοῦ κάμω· νὰ μὴ μνησικακῆς δηλαδὴ διόλου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι οἱ συμπολιταὶ οἱ ἀγνώμονες, οἱ ὅποιοι, ἀντὶ τῶσων εὐεργεσιῶν, τοῦ εἶδεν τὸν θάνατον καὶ τὸν φόνον!

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΑΛΩΠΗΣΤΡΙΑΣ

Ὅχι ὄλγοι νομίζουσι, ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν καὶ αἱ κόραι τῶν τότε ἀναδεικνύονται καὶ λαμπρύνονται, ὅταν ἐνδύσθωσι μὲ πολυτέλειαν καὶ φορέσωσι χίλια δὴ σπολλίδια. Πόσαι δὲ δὲν ζοῦν, διαρκῶς καταγινόμεναι, μὲ μεγάλου πυρετοῦ, εἰς τὸ νὰ ἱκανοποιῶν τὰς φιλαρσεκειὰς τῶν, ἀτοκαμαρωνόμεναι εἰς κάθε νέαν φορεσίαν τῶν, ἱκανὴν νὰ κάμῃ φιγοῦραν καὶ νὰ προκαλέσῃ βλέμματα θαυμασμοῦ, ζήλοτυπίας, ἐπιθυμίας! Ὁ Λύσανδρος ὅμως, τῶν Λακεδαιμονίων ὁ στρατηγός, εἶπεν ἄλλας ἰδέας. Ὅτε ποτὲ Διονύσιος ὁ τύραννος τῆς Σικελίας τοῦ ἔστειλεν ἰνδυμασίας πολυτελεῖς διὰ τὰς κόρας του, δὲν τὰς παρέλαθεν εἰπὼν, ὅτι ἐροῦντο μήπως μὲ αὐτὰς φανοῦν μάλλον ἄσχημοι.

Καὶ ἀληθῶς. Δι' ὄλους τοὺς καθαρὸς ὀφθαλμοὺς ἡ κοσμιότης τῆς ἰνδυμασίας εἶνε ὁ καλῆτερος σύντροφος τοῦ κάλλους.

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐνεργήσωσι δραστηρίως πρὸς ἐστράγγιν τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ ἐρχομένου μηνὸς Δεκεμβρίου. Παρακαλοῦνται πρὸς τοῦτο νὰ μᾶς δηλώσωσι ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν πληρωσάντων, διότι τὸ φύλλον μόνον πρὸς αὐτοὺς θὰ σταλῇ, θὰ διακοπῇ δὲ ἡ ἀποστολὴ του πρὸς ἄλλους δὲν πληρώσωσι μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου.

Δηλοῦται ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους 1903 συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν» θὰ ἐγγράφονται ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκάστου μηνός, ἡ δὲ συνδρομὴ ἀπαράβατος θὰ ἦνε προπληρωτέα.

Ὅσαύτως δηλοῦται, ὅτι ἐκ τῶν ἤδη συνδρομητῶν ὅσοι μείνουσι καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔξαμηνου.

Εἰς τὰ μέτρα ταῦτα προβαίνομεν δι' ὅδε λόγους ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 253 φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ ὅπως δυνθώμεν νὰ χρησιμοποιώμεν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δευτέρου ἔξαμηνου εἰς τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διδασκαλίαν τοῦ θεοῦ λόγου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως»

Μιχαὴλ Ι. Γαλανός

ΟΜΙΛΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ μεγάλῃ νεοκτίστῳ αἰθούσῃ τοῦ Παρθεναγωγείου Διαλησμά Κυριακῇ 1 Δεκεμβρίου ὥρ. 6—7 μ.μ. Ἀρχιμ. Πανάρετος Δουληγέρης.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν μὲν Πέμπτην 28 Νοεμβρίου ὥρ. 7—8 μ.μ. ἐν τῷ παρὰ τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Παρθεναγωγείου Μιχ. Ι. Γαλανός, τὴν δὲ Κυριακὴν 1 Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ζαυνοῦ Ὀρφανοτροφείῳ ὥρ. 3—4 μ.μ. ὁ Μιχ. Ι. Γαλανός.